கற்க கசடற கற்பவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக.

குறள் விருந்து

திங்கள் தோறும் வெளி வரும் சிறுவர் மின்னிதழ்

மின்னிதழ் 7
ஆவணி 8, 2052 | 24-8-2021
உலகத் திருக்குறள் இணையக் கல்விக்கழகத்தால் வெளியிடப்படும் இலவச இணைய இதழ்

திருக்குறளின் பெருமை

தித்திக்கும் தமிழிலே முத்து முத்தாய்
எண்ணம் தந்தவர் திருவள்ளுவர்-தேன் போலே
கத்தும் கடல் பிறந்த காலத்திலே பிறந்தும்
கன்னிப் பருவத்தோடு இன்னும் இருந்து வரும் (தித்திக்கும்)
பஞ்சம் வராமலே பகைமை இல்லாமலே
பசியும் பிணியும் பரவ விடாமலே
வஞ்சமும் சூழ்ச்சியும் வளரவிடாமலே
வாட்டம் இன்றியே நாட்டினில் அனைவரை
வாழ வைத்திடும் ஆட்சி நிலை பெறவே (தித்திக்கும்)
உழைக்காதவன் வாழ்வில் முன்னேற்றம் கிடையாது
உலகினில் புகழ் இன்றி எதுவுமே நிலைக்காது
உயிரினும் மேலாம் மனிதர்க்குத் தன்மானம்
அதுவே பெருமை தருமென
அருமையாம் குறளிலே அமுதமெனவே...(தித்திக்கும்)

உவமைக்கவிஞர் சுரதா
(23-11-1921-20—6-2006)

பொறுப்பாசிரியர்: திருமதி.தாமரை சீனிவாசராவ்

சிறுவர் குறள் நெறிக் கதை
பெருமை பேசிய பனிக்கட்டி

-கவிஞர் நாரா.நாச்சியப்பன்

நாரா. நாச்சியப்பன். பொன்னி என்ற இதழில் துணையாசிரியராகப் பணியாற்றியவர். ஐங்கரன் எனும் கையெழுத்து ஏட்டினை நடத்தியவர். புகழ்பூத்த பாரதிதாசன் மரபுப் பாவலர். கவிதை நூல்கள், காப்பியம், நாடகம், மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியம், சிறுவர்க்கான கதைகள், கட்டுரைகள் எனப் பல்வேறு வகைமைகளில் நூற்றுக் கணக்கிலெழுதியுள்ளார். இந்தச் சிறுகதை தமிழாலயம் வெளியிட்ட சிறுவர்க்கான சிறுகதைத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளது.

ஒரு நாள் காற்று வலுவாக வீசியது. பல மரங்கள் சாய்ந்து விட்டன. ஊரெங்கும் ஒரே புழுதியாக இருந்தது. கொடிமரங்கள் அறுந்து போயின. மக்கள், பறவைகள், விலங்குகள் யாவும் வெளியில் நடமாட முடியாமல் தவித்தன.

காற்று நிமிர்ந்து பார்த்தது. 'உலகத்தில் நான் தான் பெரியவன். எல்லாரும் எனக்குப் பணிந்து நடக்கவேண்டும்' என்று கூவியது.

ஆ! ஆ! ஆ!

திடீரென்று ஒரு சிரிப்பொலி கேட்டது.

'யார் சிரிப்பது?' என்று காற்று சினத்துடன் கேட்டது.

ஆஆ! ஆஆ! ஆஆ! என்று அந்தச் சிரிப்பொலி பெரிதாகியது.

'என்னைப் பழித்துச் சிரிப்பவன் எவன்? எதிரில் வா! பார்க்கிறேன்!'' என்று கூச்சலிட்டது காற்று.

வெள்ளை வெளேரென்று பனிக்கட்டி அதன் எதிரில் மலை போல் வந்து நின்றது.

'ஏ காற்றே! என்ன சொன்னாய்? உலகில் நீதான் வலுவானவனா? என்ன நெஞ்சுரம் உனக்கு?என்னைப்பற்றி உனக்குத் தெரியாதா? உன்னைக் காட்டிலும் நான்தான் வலுவானவன்! இனிமேல் நீ வலுவானவன் என்ற எண்ணத்தையே விட்டு விடு!' என்று கூறி நிமிர்ந்து நின்றது பனிக்கட்டி,

'இல்லை, நான்தான் வலுவானவன்., நீ என்முன் மண்டியிட்டு வணங்கு. இல்லாவிட்டால் சும்மாவிட மாட்டேன்!' என்று சீறியது காற்று,

'என்ன? நான் உன்முன் மண்டியிடுவதா? மூடக் காற்றே! இப்பொழுது நான் கூறுகிறேன் கேள். பேசாமல் என் காலடியில் விழுந்து வணங்கு, உன்னை மன்னித்துவிடுகிறேன். இனிமேல் தற்பெருமை பேசாதே!' என்று கூறியது பனிக்கட்டி!

'நான் தான் பெரியவன்! நீ தான் என்னை வணங்க வேண்டும்' என்றது காற்று.

'இல்லையில்லை. நீ தான் என்னை வணங்க வேண்டும். பேசாமல் அடங்கிப் போ' என்றது பனிக்கட்டி.

இப்படி நெடுநேரம் இரண்டும் 'நான் தான் வலுவானவன்.' 'நான் தான் பெரியவன்' என்று மாறி மாறிக் கூறிக் கொண்டிருந்தன.

கடைசியில் காற்று சொன்னது!'நாம் வாதாடிக் கொண்டிருப்பதல் பயனில்லை. பகலவனிடம் போவோம், அவன் யார் பெரியவர்--வலுவானவர் என்று தீர்ப்புக் கூறட்டும்' என்று கூறியது.

பனிக்கட்டியும் ஒப்புக் கொள்ளவே இரண்டும் பகலவனிடம் சென்றன.

'கதிரவனே! உண்மையைச் சொல். நான்தானே வலுவானவன்?' என்று கேட்டது காற்று,

'பகலவனே, காற்றைக் காட்டிலும் நான்தான் வலுவானவன். இந்த உண்மையை நீ காற்றுக்கு எடுத்துக் கூறு' என்று கூறியது பனிக்கட்டி,

பகலவன் அவற்றைப் பார்த்துச் சிரித்தது.

'ஏன் வீண் சண்டை போடுகிறீர்கள்... அசையும் தன்மையை வைத்துப் பார்த்தால் காற்றுத் தான் வலுவானது. அசையாத தன்மையை வைத்துப் பார்த்தால் பனிக்கட்டி தான் வலுவானது. உண்மையிப்படி இருக்க நீங்கள் ஏன் ஓயாமல் சண்டை போடுகிறீர்கள்?' என்று கேட்டது கதிரவன்.

'கதிரவனே நீ சொல்வது சரியல்ல,அசையாத பனிக்கட்டியை நான் அசைத்து விடுவேன்' என்றது காற்று.

'முடியாது! முடியவே முடியாது!' என்று கூறியது பனிக்கட்டி, கதிரவன் முன்னிலையிலேயே அவை மீண்டும் சச்சரவு செய்யத் தொடங்கின.

'உங்களுக்குள் ஏன் வீண் சண்டை? ஒரு போட்டி வைத்துப் பார்த்து விடலாமே!' என்று கூறியது பகலவன்;

'ஆம் ஆம்! போட்டி வைக்கலாம்' என்று இரண்டும் ஒப்புக் கொண்டன.

பகலவன் போட்டிக்கு விதி வகுத்தது.

பனிக்கட்டி ஓரிடத்தில் அசையாமல் நிற்க வேண்டும். காற்று தன் வலுவைக் கொண்டு அதை அசைக்க வேண்டும்.அசைத்து விட்டால் காற்றுத்தான் வலுவானது என்று முடிவு செய்யலாம். அசைக்க முடியாவிட்டால் பனிக்கட்டிதான் வலுவானது என்று தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இந்தப் போட்டிக்கு இரண்டும் ஒப்புக் கொண்டன.

பனிக்கட்டி ஓரிடத்தில் மலை போல வளர்ந்து நின்றது. காற்று அதை நோக்கி வீசியது. ஓஓ வென்ற பேரிரைச்சலோடு காற்று மோதியது. காற்று வீச வீச பனிக்கட்டி இறுகியதே தவிர அசையவேயில்லை. காற்று தன் வலுவெல்லாம் சேர்த்து வீசியது. தன் ஆற்றலெல்லாம் கூட்டி ஆர்ப்பரித்தது. காலை ஆறு மணி முதல் மாலை ஆறு மணிவரை தொடர்ந்து மோதியது காற்று. பனிக்கட்டி சிறிது கூட அசையயவேயில்லை.

'பனிக்கட்டிதான் வலுவானது' என்று தீர்ப்புக் கூறிவிட்டுக் கதிரவன் மேற்குத் திசையில் மறைந்து விட்டது.

காற்று மனம் குன்றி ஒடுங்கப்போய் விட்டது. அன்று இரவு முழுவதும் வெளியில் தலைகாட்டாமல் ஒடுங்கிப் போய் விட்டது.

மறுநாள் காலையில் கீழ்த்திசையில் தோன்றிய கதிரவன், பனிக்கட்டி போட்டியில் வெற்றி பெற்றதற்காகப் பாராட்டுத் தெரிவித்தது.

'நான் வலுவானவன் என்பதை நீ தெரிந்து கொண்டாய் அல்லவா? இனி நீயும் எனக்கு அடங்கித்தான் நடக்க வேண்டும்' என்று பகலவனைப் பார்த்துக் கூறியது பனிக்கட்டி.

கதிரவன் மனத்துக்குள் சிரித்துக் கொண்டது. வீண் பெருமை பாராட்டும் பனிக்கட்டிக்குச் சரியான சூடு கொடுக்க வேண்டும் என்று திட்டமிட்டது. தன் கதிர்களைப் பனிக்கட்டியை நோக்கி நீட்டி விட்டது, நேரம் ஆக ஆகக் கதிர்கள் பனிக்கட்டியின் மீது பட்டு அதைத் துளைத்தன. கதிர்கள் படப் படப் பனிக்கட்டி கரைந்தது. மேலும் மேலும் கரைந்தது. கரைந்து கொண்டேயிருந்தது, கரைந்து கரைந்து மலைபோல நின்ற பனிக்கட்டி இறுதியில் கூழாங்கல்போல ஆகி விட்டது.

அப்போது தான் பனிக் கட்டிக்கு அறிவு வந்தது.

கதிரவனின் காலில்விழுந்து வணங்கியது.

'கதிரவனே! மன்னித்துவிடு, என்னை ஒரேயடியாகக் கரைத்து ஒழித்துவிடாதே! உலகில் நானும் வாழ இடங் கொடு' என்று கெஞ்சிக் கதறியது.

கதிரவன் இரக்கங் காட்டியது. 'பனிக்கட்டியே கேள். இனி நீ வெறும் ஆர்ப்பாட்டம் செய்யாதே! உலகில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வகையில் உயர்ந்தவர்கள். எல்லாருக்கும் மேலாக நான்தான் உயர்ந்தவன் என்ற எண்ணத்தைக் கைவிட்டுவிடு. வீண் சண்டைக்கு வந்ததனால் உன்னை ஒழித்துவிட நினைத்தேன். ஆனால், உன் அழுகையும், கெஞ்சலும் கண்டு மனம் இரங்குகிறேன். ஓர் ஆண்டில் நான்கு மாதம் மட்டும் நீ உலகில் நடமாட அனுமதி கொடுக்கிறேன். மீதி நாட்களில் இமயமலையின் மேல் போய்ப் படிந்து கொள். வெளியே தலைகாட்டாதே! உனக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட நான்கு மாதங்கள் பனிக்காலம் என்ற பெயரால் அமையும். அந்தக் காலத்தில் மட்டும் நீ உரிமையோடு உலகில் ஆட்சி செலுத்தலாம். மீதி நாட்களில் நீ அடங்கித்தான் கிடக்க வேண்டும். என்னையும் காற்றையும் எதிர்த்ததற்காக உனக்கு எட்டு மாதச் சிறைத்தண்டனை' என்று கூறிய கதிரவன் உச்சி நோக்கிச் சென்றது.

அதைப் பணிந்து வணங்கிவிட்டுப் பனிக்கட்டி இமயமலைக்குப் புறப்பட்டது. அன்று முதல் அது வீண் சண்டைக்குப் போவதை விட்டுவிட்டது. தான் தான் உயர்ந்தவன் என்ற தற்பெருமையையும் விட்டு விட்டது.

பணியுமாம் என்றும் பெருமை சிறுமை
அணியுமாம் தன்னை வியந்து.--குறள் 978:

பெருமைப் பண்பு எக்காலத்திலும் பணிந்து நடக்கும், ஆனால் சிறுமையோ தன்னைத் தானே வியந்து பாராட்டிக் கொள்ளும்.(மு.வ உரை.)

பண்புடைய பெரியோர் எல்லோரிடமும் எப்பொழுதும் பணிவுடன் பழகுவார்கள்; பண்பு இல்லாத சிறியோர், தம்மைத் தாமே புகழ்ந்து கொண்டு இறுமாந்து கிடப்பார்கள். (கலைஞர் உரை.)

கல்வி

-கவிஞர். த. துரைசிங்கம்

கல்விப் பணிப்பாளர் (ஓய்வு) சிறீலங்கா புத்தகசாலை,234, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம். ['சிறுவர் கட்டுரைகள்' : ஐந்தாம், ஆறாம் வகுப்பில் கற்போர்க்கும், கல்வியமைச்சு நடத்தும் புலமைப்பரிசிற் பரீட்சை, தெரிவு செய்யப்பெற்ற/ பாடசாலைகளிற் சேர்வதற்கான பிரவேசப் பரீட்சை ஆகியவற்றுக்குத் தோன்றுவோர்க்கும் பயன்தரும் வகையில் ஆக்கப்பெற்ற கட்டுரைத் தொகுப்பு]

கல்வி என்பது மனிதனுக்கு அறிவூட்டும் ஒளி விளக்குப் போன்றது. மனிதரிடத்துள்ள அறியாமையைப் போக்கி நல்வழி காட்டவல்லது. கற்றறிந்தவனே கண்ணுடையவனாகக் கருதப்படுவான். கல்வி அறிவில்லாதவன் கண்கள் இருந்தும் கண்கள் அற்றவன் எனக் கருதப்படுவான்.

'கண்ணுடையரென்பர் கற்றோர் முகத்திரண்டு புண்ணுடையர் கல்லாதவர்' என்கிறது திருக்குறள். எனவே மனிதராகப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் கற்க வேண்டியவற்றைக் கற்று கற்ற நெறிப்படி ஒழுகுதல் வேண்டும். இதனையே திருவள்ளுவரும்,

'கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்

நிற்க அதற்குத் தக' என்கிறார். கற்கவேண்டியவற்றைக் கற்கும் பருவத்திலேயே நாம் கற்க வேண்டும்.

உலகில் இருவகைச் செல்வங்கள் உள்ளன. ஒன்று கல்விச் செல்வம் மற்றையது பொருட்செல்வம். பொருட்செல்வம் பிறருக்குக் கொடுக்குந் தோறும் குறைவடையும். வெள்ளத்தால், நெருப்பால் அழியக் கூடியது. கள்வரால் கவரக்கூடியது. எவ்வளவு பொருட் செல்வத்தை நாம் தேடி வைத்தாலும் அவை நிலைப்பதில்லை. ஆனால் கல்விச் செல்வமானது நிலையானது. அழியாதது. கல்விச் செல்வமானது பிறருக்குக் கொடுக்குந்தோறும் பெருகிக் கொண்டே செல்லும்.

கற்றோருக்குச் சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்புண்டு. ஒருவனுக்குக் கல்வி அழகே உண்மையான அழகாகும். கல்வி அழகைப் பெறுவதற்கு நாம் முயற்சி செய்யவேண்டும். கல்வி அறிவாலேயே நாமும், நாடும் முன்னேற முடியும். இதனை நன்குணர்ந்து கல்விச் செல்வத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ள நாம் ஒவ்வொருவரும் முயற்சி செய்தல் வேண்டும்.

தேடி நிதம் பூக்களில்
தேன் சேர்க்கும் தேனீபோல்
தேர்ந்து நல்ல கல்வியைத்
தேடி நாமும் கற்போமே.

நல்லோர் இணக்கம்

-திருமதி.தாமரைசீனிவாசராவ்

நல்ல எண்ணங்களும் செயல்களுமே நமக்குத் துணையாக இருக்கும்.அதுவே நம் வாழ்க்கையின் வெற்றிப்பாதைக்கு வழிநடத்தும். தீயஎண்ணங்களும் செய்கைகளும் நமக்கு மிகவும் ஆபத்தையே விளைவிக்கும். பகைவர்களையே சம்பாதித்துக் கொடுக்கும். தீயஎண்ணம் கொள்வதால் ஒருபோதும் நாம் நல்வழியில் சிந்திக்கமுடியாது.

யாரைப் பழிவாங்கலாம், யாருக்குத் துரோகம் இழைக்கலாம் என்று பொறாமைக்குணத்துடன் சுற்றித் திரிந்தால் ,அது உள்ளத்திற்கும், உடலுக்கும் சேர்ந்தே தீங்காகிவிடும். தீயவற்றை நமக்குள் ஏற்படுத்தும் தீய எண்ணங்களைக் கைவிடுதலே நல்லதாகும்.

வளவனும், மகிழனும் இணைபிரியா நண்பர்களாக இருந்தனர். எப்போதும் தமக்குள் எவ்வித வேறுபாடும் இல்லாமல் பழகிவந்தனர். பள்ளிப்பருவம் முதல் ஒன்றாகவே வளர்ந்ததால் அவர்களை உடன்பிறப்புகள் என்றுகூட சிலர் நினைத்ததுண்டு. பள்ளி முடித்து,கல்லூரிக்காலம் வந்தது. விருப்பப்பாடத் தேர்வாக இருவரும் வெவ்வேறு வகுப்பிற்குள் நுழையும் சூழல் ஏற்பட்டது.

காலம் மாறியது.வளவனின் நட்புவட்டம் விரிவடைந்து ,அவன் புதிய நண்பர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க ஆரம்பித்தான். அவ்வாறு அவர்களோடு பழகும்போது ,சில தகாத பழக்கத்திற்கும் ஆளானான். அவனைக் கண்டு கவலைகொண்ட மகிழன், "டேய் வளவா இதெல்லாம் நமக்கு வேண்டாண்டா. .நாம எப்பவும் போல இயல்பா இருப்போம். நீ எல்லோரோடையும் பழகு, நான் வேணாண்னு சொல்லல .ஆனா நீ பழகுற ஆட்களும் சரி, அவங்க பழக்கவழக்கங்களும் சரி, எதுவும் சரியில்ல. நீ ஏதாவது வம்பு,தும்பில் மாட்டிக்கிட்டா அப்பா, அம்மா ரொம்ப வேதனைப்படுவாங்க. வீட்டில் இருக்கும் தங்கையைப் பற்றி யோசிச்சுப்பாரு. நீதானே அவளுக்கு வழிகாட்டியா இருக்கணும்" என்று புலம்பித் தீர்த்தான்.

ஆனால் வளவனுக்கோ சிறிதும் அவன் பேசுவதில் நாட்டமில்லை.

"எல்லாம் எனக்குத் தெரியும் போடா.... நான் ஒண்ணும் பிரச்சனையில மாட்டமாட்டேன். நீ போய் உன் வேலையப் பாரு என்று எடுத்து எறிந்தாற்போல் பேசினான் .மிகவும் சங்கடப்பட்டு ,அவன் நண்பன் தீயோர் கையில் சிக்கியதை எண்ணி வருந்திக்கொண்டே சென்றுவிட்டான். நாளாக, நாளாக படிப்பிலும் கவனம் சிதறி, பெற்றோரைக் கல்லூரிக்கு வந்து கல்லூரி முதல்வரிடம் களங்கப்படுமளவிற்கு, புகார்களைத் தன் மேல் அடுக்குமளவுக்கு, பெயர்கெட்டுப்போனான். கல்லூரி நிருவாகமும் பலமுறை எச்சரிக்கை விடுத்தது. தீய நண்பர்களின் தொடர்பால், அவன் தகாத செயல்களைச் சுட்டிக்காட்டி, கல்லூரி நிருவாகம் தண்டனையாக, வளவனைக் கல்லூரி விட்டே நீக்கியது. மிகவும் துயருற்ற அவன் பெற்றோர் செய்வதறியாமல் வீட்டிற்கும் அழைத்துவந்துவிட்டனர். ஏதோ பிள்ளயாக வேலை செய்தும்

பிழைத்துக்கொள்ளட்டும் என்று எண்ணினர். ஆனால் தீயோர் நட்பு அவனை வேண்டாத வேலைகளில் ஈடுபடுத்தி , காவல்நிலையம் கொண்டுசென்றது. காலங்கள் செல்லச்செல்ல குற்றங்கள் பெருகி , நிரந்தரக் கைதியாகவே மாறினான்.

ஆனால் அதே சிறைவளாகத்தில் படித்து முடித்து, உயரிய பதவியில் தன் நண்பன் மகிழனைக் காண்பான் என்று அவன் சற்றேனும் நினைத்திருக்கமாட்டான். அதிர்ச்சியிலும், குற்றஉணர்ச்சியிலும் ,தன் தோள் கொடுத்த நண்பனை எண்ணி வெட்கித் தலைக்குனிந்தான். எப்படியெல்லாம் தீயோர் நட்பு தன்னைக் கொண்டு வந்துவிட்டது என்று எண்ணி எண்ணி வருந்தினான். ஆனால் என்னசெய்வது? காலம் கைமீறிச் சென்றுவிட்டது. தன்நிலையை எண்ணி வருந்திய அவன், தாழ்வு மனப்பான்மையால் தவித்துக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் தன் பழையநட்பை மறக்காமல், எப்படியாவது இத் தருணத்தைப் பயன்படுத்தி, தன் நண்பனை மீட்டுவிட முயற்சி செய்தான் மகிழன்.

சிறைச்சாலையில் மறுசீரமைப்புமுகாமில், ஆசிரியர்களால் வளவன் கணிணிப்படிப்பிற்குத் தேர்வானான். தன் நண்பனுடைய ஒத்துழைப்பாலும், மீண்டும் திருந்தி வாழவேண்டும் என்ற விடாமுயற்சியாலும் ,படித்துத் தேர்வானான். நன்னடத்தையின் காரணமாக விடுதலையும் முன்னமே பெற்றான் . தனக்கான வேலையையும் பெற்றான். தன்னுடைய நம்பிக்கைக்கு உரித்தான நண்பனை எண்ணி, அவன் தக்க சமயத்தில் செய்த உதவியையும் எண்ணி பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

நல்லவர்களோடு இணங்கி இருத்தலே நம் வாழ்விற்கு நாம் செய்யும் நன்மையாகும், நல்ல மனிதர்களின் துணையே நம் வாழ்வின் வெற்றிக்குக் காரணமாக அமையும் . தீயவர்களை நாம் விலக்கி வைக்க வேண்டும் . இல்லையெனில் அது நமக்கு அழிவைத் தந்துவிடும். நல்லாரோடு இணங்கி இருத்தலே என்றென்றும் பெருமையாகும். இதைத்தான் திருவள்ளுவர் இக்குறளில் அழகாக விளக்கிக் கூறியுள்ளார்.

நல்லினத்தி னூங்குந் துணையில்லை தீயினத்தின்
அல்லற் படுப்பதூஉம் இல் –குறள் 460 (சிற்றினம் சேராமை)